

angaae Afgiften efter Formue og Leilighed. Dette Forslag er efter Udvalgets Mening aldeles uretfærdigt. Afgiften efter Formue og Leilighed er en ubelukkende communal Afgift, der ydes som Bederlag for de communale Goder, og man kan umulig paalægge Noget udenfor Communen at betale for Goder, som han ikke nyder. Naar man tager Hensyn til, at ved denne Afgift beskrives Udgifterne til Fattig- og Skolevæsenet, vilde dog det, at En skulde bidrage til et Undervisningsvæsen, som han ikke kunde benytte sig af — at En skulde bidrage til et Fattigvæsen, hvorfra han i mængden Tilfælde ikke kunde vente Understøttelse, efter min Mening være en fuldkommen Uretfærdighed. Naar man anfører, at denne Afgift er større i Kjøbstæderne end paa Landet, saa, affeet fra, at det ikke er givet, vederlægges det jo ved de større communale Goder, der der ved opnaaes. Det at boe paa et Sted, hvor der svares større Formue- og Leilighedsafgift, er ingen tvungen Sag; det maa i Reglen ansees for et Gode at høre til et Samsund, som tilbyder sine Beboere større Behageligheder, og det er kun en ringe Trost for Savnet af disse Behageligheder, at Afgiften saa er noget mindre. Desuden er denne Afgift Noget, der slet ikke staaer i Forbindelse med selve Næringsbruget, og jeg kan ikke see, hvorfor Forslagsstilleren ikke tillige har villet, at alle Andre, der boe i en vis Strækning fra Kjøbstaden, skulle staae til dens Brolægningsvæsen, fordi de gif paa dens Gader, til dens Hygtevæsen, fordi de nøde Godt af dens Belysning, hvilket dog i alt Fald aldrig vilde kunne siges om Afgifterne til Fattigvæsenet. Det skulde glæde mig meget, om de her fremsatte Indvendinger maatte være saa stærke, at de maatte bevæge den ærede Landsstingsmand (Jessen), der har stillet Forslaget, til ikke at holde paa det.

Jessen: Jeg kunde dog ønske nærmere Oplysning meddeelt af de ærede Medlemmer af Thinget, der ere bosiddende i Kjøbstæderne, om det skulde forholde sig saaledes, at det, der bestrides ved Hjælp af Næringskatten, er Noget, som de, der ikke boe i Kjøbstæderne, men i deres Omgivelser, have mere Godt af, end af det, der i Kjøbstæderne bekostes ved Hjælp

af Formue- og Leiligheds-Afgifterne. Jeg skulde formene, at det i saa Henseende vil forholde sig med det Eine ligesom med det Andet, og at der altsaa ikke er mere Urimeligt i mit Forslag end i det ærede Udvalgs. Det er mig forøvrigt ingenkunde om at gjøre at fordærve Noget ved at urgere, at Udvalgets Forslag skulde være urimeligt; jeg ønskede kun, det var bedre. Kan man ikke gaae ind paa mit Forslag, skal jeg med største Villighed tiltræde Udvalgets, som det foreligger, uagtet der maatte ønskes noget Mere. Jeg finder alene, at Udvalgets Forslag i Grunden kun hjælper lidt. Det er mig om at gjøre, at det maatte ansees for at hjælpe mere end et tidligere omhandlet, som er forkastet; men jeg tør, for mit Underændringsforslags Skyld, ikke undlade at bede erindret, at Næringskatten paa de fleste Steder ikke udgjør mere end omtrent $\frac{1}{6}$ eller $\frac{1}{7}$ af Alt, hvad der paalignes, og hvoraf Resten er Beskatningen paa Formue og Leilighed. Denne falder de i Kjøbstæderne Boende til Last, sædvanligen med højere Beløb end paa Landet. Det ærede Udvalg meger paaffønnede Diemed gif nu just ud paa saa vidt muligt at stille dem, der boe i en nær Omkreds af Kjøbstæderne, paa lige Fod, i Henseende til Byrder, med dem, der boe i selve Kjøbstæderne. Dette opnaaes ikke ved det ærede Udvalgs Forslag, naar ikke mit Underændringsforslag kuyttes dertil.

Ordføreren: Jeg maa naturligtviis erkende, at der i practisk Henseende ikke er stor Forskjel; men jeg troer, at det vil være et meget virksomt Middel til den Beroligelse, hvorom den sidste ærede Taler har talt, at de Mænd, der have med dette Lovarbejde at bestille, have saa omhyggeligt grundset, at ikke noget som helst Punkt, hvori en Fordring kunde ansees for at være berettiget, er undgaaet dem, og jo mere man har gjort sig Umage for at afhjælpe den lille Forurettelse, der muligens her kunde findes, jo mere vil Enhver dert see en Borgen for, at ikke de omspurgte Interesser paa nogen Maade tilsidettes. Det, hvorpaa Fordringen gaaer ud, er, at Bedkommende med Hensyn til Næringsbrug skulle stilles lige. Den særlige Skat, der betales i Kjøbstæderne